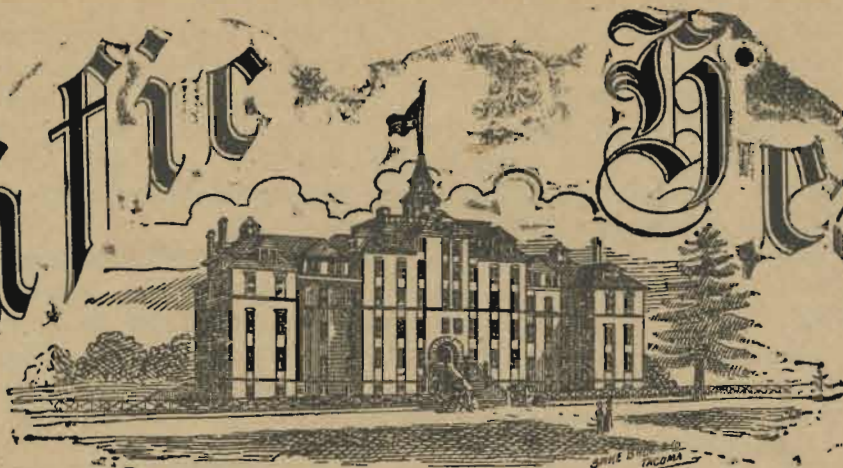

Pacific Lutheran University

PACIFIC LUTHERAN UNIVERSITY.
Dedicated October 14th 1894.

No. 6.

Parkland, Wash. 10. Februar 1896.

6te Aarg.

Hvad vi gjør og, hvad vi burde gjøre for vor Mission.

Bort Kirkefolk her paa Kysten er Gang paa Gang bleven opfordret til at anstrenge sig til det yderste for at hjælpe vor indre Mission, og at dette er ganske i sin Orden erkjender de fleste. Thi dersom vi skal vente Hjælp fra vore Brødre i Osten, saa sømmer det sig, at vi ogsaa gjør, hvad vi kan for at hjælpe os selv. Regnskabet for sidste Synodaljaar viser baade saa og smaa Bidrag til Missionskassen i Pacific Distrikt af den Nordste Synode. Skulde man nu bedømme vore Menigheders Offervillighed efter dette Regnskab alene, saa vilde det se ud, som om de næsten intet gjorde for den indre Mission; men saa galt er det dog ikke. Betragter vi Sagen fra en anden Side, saa vil vi finde, at Menighederne herude i Forhold til sine Midler bringer ganske betydelige Bidrag til Missionen, uden at disse bliver tagne med i Distriktets Regnskaber.

For det første har vi nogle saa kald, som klare sig uden Hjælp fra den fælles Kasse. Disse synes i Regelen, de har mere end nok at gjøre med at skaffe sine Prester Livsophold og desuden dække andre nødvendige Udgifter. Og de maa ogsaa mangen Gang tage tunge Tag forat kunne gjøre dette. Lad os tænke os en liden Menighed i en af de store Byer. Trods al Sparommelighed fra Prestens og Menighedens Side, vil de aarlige Udgifter til Presteløn og andet dog idetmindste løbe op til \$500, medens Menigheden kanske blot tæller 20 til 30 Familier eller stemmeberettigede Medlemmer. Hver af disse faar altsaa et ganske stort aarligt Udlæg til kirkelige Diemed, selv om de intet bidrager til Distriktets Kasse. Hertil kommer, at de Byfolk herude, som virkelig vil tilhøre en Synodemienighed, saare sjælden er formuende Folk, men næsten altid saadanne, som for større eller mindre Løn maa arbejde for andre, og som derfor, især i trange Tider, stadig maa i Fare for at miste sit Levebrød.

Noget bedre er det jo for de kald paa Landet, som uden andres Hjælp opholde sin Prest; men ogsaa Medlemmerne i disse synes, de har Byrder nok at bære paa. Hvis man vil sammenligne deres aarlige Bidrag til Presteløn, Skole osv. med, hvad Medlemmerne af de store Landmenigheder i Osten bidrager til samme Diemed, saa vilde vi nok se en betydelig Forskjel til Fordel for vore vestlige Menigheder, og dog tør vi ikke paastaa, at disse gjør alt, hvad de er istand til.

Vender vi saa Blikket til de kald, som maa have Hjælp fra Missionskassen for at kunne holde Prest, saa finder vi, at disse stræber paa forskjellige Maader for at skaffe Presten ialfsald noget af det, han trænger til Livsophold, og det synes dem saa naturligt, at man ikke maa vente Bidrag fra dem til Missionskassen, naar de selv maa have Hjælp fra denne Kasse for at kunne opholde sin Prest.

Dette er, tror vi, en nogenlunde rigtig Fremstilling af Tilstanden i Menighederne inden vort Distrikt. Vi har skrevet det, ikke for at sige Puder under Armene paa vore Menigheder i Vesten, men forat vore Brødre i Osten ikke skal tænke, at vi er nogle dovne og utaknemmelige Mennesker; som selv intet ville gjøre, men blot tage imod, hvad andre af kristelig Kjærlighed byder os.

Der er dog endnu en Ting, som vi maa nævne, før vi gaar over til næste Kapitel, og det er vore Missionsprestens Villighed til at undertage sig Savn og Nød for at kunne udføre deres Gjerning. Er det sandt, at en Daler spart er en Daler tjent, saa tjener vore Prester hvert Aar mange Penge for sine Menigheder og for Missionskassen ved at undvære saa meget som muligt af Livets Bekvemmeligheder og knibe og spare paa alle Kanter. Thi de ved, at, hvis de ikke gjør dette, saa vil de ikke kunne holde sig der, men maa afbryde det Arbejde, som de har begyndt, og hellere end at dette skal ske vil de indskrænke selv de nødvendige Udgifter saa meget som muligt. (Mere)

Smaahtter.

En Mand mødte paa Veien en liden Dreng, der bar en Kurv med Bær.

"Maa Ole, hvor har du fundet disse deilige Bær?"

"Na, der henne i Tornetrattet."

"Nu bliver din Mor glad, naar du kommer hjem med en Kurv saadanne Bær?"

"Ja, jeg tror da det", sagde Ole; "hun bliver altid glad, naar jeg viser hende Bærene; thi jeg siger intet om Tornene i Fjødterne."

Manden gik videre. Oles Bemærkning havde givet ham noget at tænke paa, og han besluttede at vise Bærene frem og ikke sige noget om Tornene.

Et kjærlighedsindet Hjerte kan sjæle sit Fiendskab mod Gud ved at iagttage Kristenlivets ydre Former. At Drunkenheden og Tyden gaar paa den brede Bei er synligt for alle. Farisæeren derimod synes at gaa paa den smale Bei,

men i Birkeligheden holder han sig kun paa den rene Side af den brede Bei.

Der er mange, som stoler paa sine Bønner, sin Læsen af Skriften og andre udvortes Gjæringer; de siger det ikke, men i Birkeligheden stoler de paa dette. Disse har vanskeligt ved at komme til at trænge til Guds Raade i Kristus, den, de nok baade taler om og synger om, men som de slet ikke kjender. Disse Menneskers Liv og Rigdom og Gjæringer bliver under Herrens prøvende Blik til falske Mynter.

I de tunge Krigsaar i Begyndelsen af vort Hundredeaar kom en Gang sex Franskmænd stormende ind i en fattig Hytte i det Brandenburgske, hvor Moderen laa febersyg paa et Straaleie.

Hendes lille Datter sad hos hende og sang en af de Sange, hun havde lært i Skolen. Forfærdet over den uventede Støi og de indtrængendes barske Blik faldt hun fra Bænken, hun sad paa, ned paa Gulvet. De fremmede Krigere gjorde Tegnet til, at de vilde have noget at spise, og en af dem, en Elsasjer, gjorde dem det mere fortraeligt. Da knælede Barnet og bad: "Kjære Herre Jesus! Forbarm dig over min Moder og lad Soldaterne gaa hen et andet Sted for at faa noget at spise og drikke. Du ved jo, at Moder er fattig og ikke har noget at give dem."

Elsasjeren følte sig grebet af Barnets trostydige Bøn og sagde: "Kjære Barn, hvem har lært dig at bede saa pent?"

"Det var Moder," lød Svaret.

En Laare rullede ned ad Soldatens Rind.

"Der, mit Barn," sagde han, idet han sat hende en Mynt i Haanden; "der har du noget til din syge Moder; bed ogsaa for os!"

Han kyssede Barnet og skyndte sig bort med sine Kamerater.

I Nærheden af Jerusalem huserede indtil Aaret 1833 Sektens eller Befalingsmanden Abu Gusch, som havde flere tusind Krigere under sig og drev Høverhaandværket i det store, hvorfor Egnen paa den Tid var meget usikker. I Aaret 1820 reiste Missionærerne Gobat, Rugler og Nikolaisen med nogle Ledsagere til Fods fra Joppe til Jerusalem, og de maatte da drage igjennem den nævnte Høverhøvdings Land. Deres Venner i Joppe, især den engelske Konsul, havde advaret dem stærkt og raadet dem til, ikke at sætte deres Liv i Fare, og for alting ikke uden tilstrækkelig Væbning at tiltræde denne farefulde Reise. Men Missionærerne vilde

ikke spille Tid og Penge til ingen Nytte i Joppe, og de reiste derfor bort under den allerhøjestes Beskyttelse. Da de kom i Nærheden af Rama, blev de en stadfælig Araber var, som var omgivet af et Følge paa 10 a 12 kjække og raske Karle, der alle var stærkt bevæbnede. Da Høvdingen, som røg sin lange Pibe, fik Die paa dem, red han hen imod dem med sin Lanse. Araberne er meget gjæstfri, navnlig imod deres Landsmænd; denne Omstændighed benyttede de reisende klokelig til deres Fordel. Gobat, der ligeom hans Rejsefæller forstod godt arabisk og var klædt paa sferlandsk Vis, raabte nemlig til ham, i det han nærmede sig: "Hvor bor Abu Gusch? Vi ønsker at bære hans Gæster i Nat." Abu Gusch blev i Begyndelsen noget forbauset, dog lod han denne Krigslist gjælde. Han lo, førte dem ind i sit Hus, bevertede dem godt og anviste dem deres Natteleie. Den anden Morgen vilde hans Gæster overrække ham et Par smaa Skydegeværer, for derved at vise deres Erkjendtlighed; men han var ikke at bevæge til at modtage dem. Da de imidlertid spurgte ham, om der ikke var noget, hvormed de i Fremtiden kunde være ham til Tjeneste, jagde han til dem; at naar de kom igjen, skulde de medbringe en god engelst Riffert til ham. Derpaa tog Høveren Afsted med sine Gæster, der snart kom lykkelig og vel til Jerusalem.

En Prest i London, ved Navn Dr. Manton, blev engang af den første Borgmester sammesteds anmodet om at prædike i St. Pauls Kirke ved en høitidelig Leilighed. Han valgte sig et svært Emne, ved hvilket han ret havde Leilighed til at lægge sin Værdom og sin Beltalenhed for Dagen. De fornemme og dannede iblandt hans Tilhørere fulgte ham i Talen med Beundring og spændt Opmærksomhed. Han blev derpaa buden til det festlige Maaltid hos Borgmesteren, og denne takkede ham og spurgte om det ikke var ham, som havde prædiket om Formiddagen for Borgmesteren. "Jeg var ogsaa i Kirke, og jeg var kommen derhen med hjertelig Længsel efter at blive vederlystet ved Guds Ord; men jeg havde kun lidet for min Gang; thi største Delen af, hvad De sagde, kunde jeg ikke forstaa, det var mig altså høit." Bestjæmmet og med bevæget Sind svarede Presten: "Hør, min Ven, har jeg ikke prædiket for dig i Morges, saa har du prædiket for mig i Aften, og med Guds Hjælp skal jeg aldrig være saa daarlig, at prædike paa den Maade enten for Borgmesteren eller nogen anden."

Stadig væk saar vi Breve fra Folk rundt omkring i de østlige Stater med Forebyggelse om Tider, Tilstande, Klima m. m. herude ved Stillehavskysten.

Nogle er syge, andre er gamle, eller ialfald halvgamle og ufleibte, atter andre er fiede af de kolde Vintre og de hede Sommer. En Del er ogsaa grundig værfskrante af Tornader og Cylloner, og derfor vil de veshover til Kysten.

Næsten alle som en spørger de, om man vil raade dem til at komme herud.

Paa et saadant Spørgsmaal skjøner enhver, at ingen kan svare ligetil hverken ja eller nei.

Thi svarer man ja, vilde man kunde paadrage sig Ubehageligheder af Bedkommende, om han kom herud og ikke fandt sig tilfreds; svarte man nei, maatte man i mange Tilfælde fornægte sin egen Overbeviøning.

Man svarer derfor som Regel ved at vilde Forholdene herude baade fra den mørke og den lyse Side saa godt, man i en kort Skrivelse kan gjøre det, og saa overlade til Bedkommende selv at bestemme sig.

Mange gjør sig altfor store Forestillinger og Forhaabninger srend de kommer her.

De mener at efter, hvad de har hørt — i mange Tilfælde efter en selvlovet Forestilling — maa alt være ret og slet, jævnt og lige, og intet høiet, kroget eller skjævt, hverken i materiel eller aandelig Henseende herude ved Kysten; med andre Ord: Et halvt Paradis maa efflere her.

Naar de da kommer herud og i mange Henseender ikke finder det saa, som de har forestilt sig, bliver de skuffet; en Del saar Hjemske, andre klager og river ned paa alt. Intet er tilpas, ikke engang det herlige Klima, som Herren har ladet denne Kyst borde tilbede.

De allerfleste, som reiser hid overtænkter og igjennemtanke ikke vel nok paa Forhaand, hvad det vil sige, at forlade et Sted, hvor man har opbyggt sig et Hjem, og boet maaste 20 a 30 Aar, hvor man har alle, eller ialfald mange, af sine nære Slægtinge omkring sig, mange gode, gamle Venner og alt i det kirkelige i fuld Stand, — og saa reise et par tusind Mil til et Sted, hvor man maaste ikke kende en eneste Sjæl, eller ialfald bare nogle saa.

At tænke, at man i enhver Henseende med det samme, man kommer skalde finde sig tilfreds paa et nyt, ukjendt Sted og under nye, uvante Forholde, er mindst taft uforstandigt.

Undersøger man lidt nærmere, hvori Bedkommendes Misforvøelse bestaar, saa er det egentlig ikke saameget de nye Forholde man er kommen ind i, som de gamle, man har forladt, og længes efter. Man ser ingen Kjødgryder uden i Egypten.

Omtrent følgende Tanker bemærter sig mange af de Nyankomne: "Nu har jeg forladt — maaste solgt — mit gamle Hjem, min Slægt og Venner, Brest og Menighed, og tænkt saa — 2,000 Mil bort! Det tog os jo 3½ Dag over Berge og Dale forat komme her! Did kommer jeg aldrig mer, saa langt, saa langt bort! O, hvor toffet jeg var! Havde jeg dog bare blevet der! jeg var!"

Slige Tanker hengiver man sig til, og især de, som er rige og kan komme tilbage, naar de vil.

De mindre bemidlede eller fattige finder sig i Reglen bedre tilfreds i de nye Forholde. De overgiver sig med engang, da de ved, at de ikke kan komme tilbage, uden at sætte til alt, eller det meste af hvad de har igjer.

Har saa Folk først været her et Aars tid, gjennemlevet alle Aars-tider her, smagt lidt paa Klimaet, prøvet Forholdene, og de saa har lidt at sige sig igjennem med, indtil de kan komme sig ivei med noget, saa finder de sig i Reglen nok saa vel fornøjet og vil ikke tilbage.

Der er Folk, som har flgget frem og tilbage mellem Kysten og Østen flere Gange, men tilsidst landede de dog for betændig ved Kysten.

Naar vi siger, at Folk som Regel efter en Tids Forsøb finder sig veltilfreds, saa mene vi med de normale Forholde. For Tiden er ingen tilfreds, men saa godt som alle er utilfreds; og man har maaste for en Del Grund betil; thi Tiderne og Tilstanden er saa missetable og trykkende især for ubemidlede Folk, som er henviste til at leve af sit Arbeide, at man aldrig ser har oplevet noget Sligt ved Kysten. Der er næsten ikke Penge blandt Folk, men alt gaar med Lushandel som i gamle Dage. Arbeide er næsten ikke at opdrive.

Folk derimod, som sidder gjældstret paa sine Farme, smaa eller store, kan vi ikke begribe, har noget at klage over. De kan vistnok ikke tjene sig rige paa Farming for nærværende her, ligesaa lidt som andre Steder; men have det godt og leve som Blommen i et Vg kan de da, da altting for Tiden er saa ubegribelig billigt: Mel 70c Sæcken, Poteter 10 a 12c Bushelen, Smør 10c, Fieft 4 a 5c, Kjøb 6 a 7c, Hønning 10 a 12c pr. P. — her er megen Hønning i Oregon, — tørret Frugt fra 5 til 7c pr. Bund. Det eneste, som er noget i Pris her, er Vg, de koster 20c Dusinet. Kaffe, Sukker, Dry Woods og Slost er omtrent det samme som i Østen. Ved koster fra \$1 til \$1.50 pr. Cord i Byen Paa Vandet behøver ingen at købe Ved.

Men for fattige Folk, som ikke kan saa Arbeide og ikke har nogen Forretning at tage Opholdet fra, nøtter det intet, hvor billigt altting er. De kan dog ikke saa noget af det.

Folk, som derfor ikke har lidt Kapital, saa de kan saa sig et Hjem, naar de kommer her, især dersom de har Familie, vil vi straaede at komme til Oregon for nærværende.

Men disse haarde Tider, som har bragt Stikhand i snart sagt alle Retninger, har ogsaa bragt Vandet ned til omtrent det halve eller allermindst en Tre-diedel mindre, end det kofiede for 3 Aar siden.

Denne Tingenes Tilstand med Vandet til saa lave Priser, som det nu sælges for her i vestre Oregon, vil naturligvis ikke vedblive i Længden, dertil har Befolkningen altfor store Udsigter til Emigration.

Selv i de sidste 5 Aar, hvoraf i de 3 har været haarde Tider, har dog 17 Countier i vestre Oregon formeret sit Jubbiggerantal med 52,000. Deraf har Marion Co., hvor Silboston ligger, faaet over 7,000. Dette beviser nok som at Folket fra Østaterne begynder at komme herud i store Skarer.

Det, som drager dem, er fornemmelig det milde, behagelige Klima og rolige Veir herude, samt den Mængde Frugt af alle Slags, som avles her, og

som er saa sundt for menneskelig Jøde.

Deite er ogsaa alt, som er værdt at komme her for. Men det er ogsaa efter vor Mening meget.

Det kan ikke nægtes, at Klimatet herude har sin gode Birkning paa mange halvgyge. Krante Folk, som kommer her. Men naturligvis ikke for alle. Et saadant Sted, hvor alle syge Folk kan saa Helsen igjen, findes nok ikke paa Jorden.

Vi kan derfor ikke tro andet, end, at for Folk, som har Midler, og som har tænkt sig til vestre Oregon for at saa sig et Sigtte Land, er netop nu Tiden, medens Vandet er saa billigt.

R. B.

Krukken.

En Fortælling af Christoph Schmid.

(Fortsættelse.)

"God Aften, kjære Barn," sagde jeg saa venligt, jeg kunde, "De er vist ikke vant til at bære Vand selv."

Hun blev rød og svarede ikke, men bøjede Hovedet lidt, som om hun vilde give mig Ret.

"Den Krukke, De har der, er altfor stor og tung for Dem," blev jeg ved.

"Ja, den er rigtignok temmelig tung," sagde hun med et lidet Smil.

"Kan De ikke saa nogen til at gjøre det Arbeide for Dem," spurgte jeg.

"Nei, ingen anden vil gjøre det," sagde hun.

"Kan jeg ikke gjøre noget for Dem?" sagde jeg.

"Jeg ved ikke, hvad det skalde være," sagde hun venligt, "uden om De vilde hjælpe mig lidt med Krukken, saa jeg kan far den paa Hovedet."

Det gjorde jeg, og hun takkede, som om jeg havde vist hende en stor Bølggering og gik sin Vej med den store Krukke paa Hovedet.

Det er dog haardt, tænkte jeg, at en saadan Pige skal gaa selv og bære Vand. Det er klart, at hun er af god Familie, man ser det ikke alene af hendes Paaklædning, men man mærker det af hendes Sprog og hele Vøsen. Men det er ligesaa klart, at hun er fattig, og jeg maa se til at saa vide noget om hende og hjælpe hende, saavidt det er muligt.

Jeg sagde Mærke til, i hvilket Hus hun gik ind. Der boede en Smedker, som erede Huset, og man sagde mig tilfugt, at en fattig gammel Kone leiede et Værelse i Baghuset. Smedkeren havde et Optag af Røbler, som han solgte. Næste Aften, da jeg gik min sædvanlige Spadfertur og kom forbi Smedkerens Hus, gik jeg derind for at kjoede et eller andet. Manden var meget høflig og bad mig at gaa op ad Trappen. "De har mange Værelser," sagde jeg, "De maa tage ind en god Stilling i Huset."

"Na nei," sagde Manden, "her ovenpaa er alle Rum fulde af færdige Røbler, nedenunder bliver rigtignok en lidet Stue ledig en af Dagene, den kan jeg leie bort. Det er en god Stue og den har Udsgt til Haven."

"Det kunde nok være, at jeg leiede den," sagde jeg, "jeg har just Brug for en flg Stue. Kan jeg saa se den?"

"Det saa De," sagde han. "Der bor en gammel Kone, men hun betaler næsten ingenting, og dersom De vil give mere i Husleie, skal De saa Stuen i denne Dag."

Jeg blev vred paa Manden, fordi han kunde være saa haardhjertet, men

jeg sagde alligevel intet. Jeg tingede med ham om et Skrivebord, men jeg var saa ngle om en Dalers Benge, at der ikke blev noget af Handelen.

"Folk, som ser nye paa Stillingen, maa finde sig i, at andre gjør det samme," sagde jeg, men jeg skjønte nok, at han i sit Hjerte beskjødte mig for Gjerlighed.

Idet vi gik ned ad Trappen, sagde jeg til ham: "Jeg vil gjerne se den Stue, som De talte om. Kanste vi kunne komme bedre overens om den."

Han lukkede Døren op, og vi gik ind. Der sad gamle Marthe og spandt. Dengang kendte jeg hende ikke, men Kedeligheden og Agtværdigheden stod Kævet udenpaa hende, og jeg har siden seet, at jeg ikke tog fejl. Da hun horte, hvad vi kom for, gav hun sig til at græde bitterlig.

"O nei," sagde jeg, "græd ikke. Jeg kommer ikke for at jage eder ud. Jeg vil leie Stuen af Mesteren, for at I skal saa have den i Fred og Ro, saa længe I lever."

Jeg blev snart enig med Mesteren, thi jeg gav ham mere, end han jordrede. Han gik vel tilfreds ud af Døren, men i det samme rynkede han paa Hovedet, og Meningen deraf, tænkte jeg, var: "Gamle Frank er da rigtig en underlig Skruer, saa læden paa en Kant og saa rundhaandet paa en anden. Intet Menneske kan blive kloog paa ham."

"Gamle Marthe takkede og velsignede mig den ene Gang efter den anden," blev Frank ved. "Jeg satte mig hos hende paa en brøstfælsdig Stol, den eneste, som fandtes i Stuen foruden den, som Marthe selv sad paa, og gav mig i Snaal med hende. Krukken, som jeg sædste Gang havde seet paa Gaden, og som I, mine ærede Gæster, nu ogsaa have den Være at kende, stod paa en Skammel i et Hjørne af Stuen. "I har lang Vej efter Vand," sagde jeg, "hvoreledes kommer I ud af det med at bære den store, tunge Krukke der."

"Ja, derom kunde jeg nok fortælle noget, svarede hun, "men jeg er bange for, det blev en lang Historie."

Jeg svarede, at jeg gjerne vilde høre alt, hvad hun havde at fortælle. Og nu fortalte hun:

"Jeg har engang seet bedre Dage; det var, da jeg tjente hos Amtmand Alfmer. Det var den bedste Mand, Jorden kunde bære. Han gjorde vist ikke en Sjæl Vret, men hvor han kunde komme til at gjøre noget godt, der var han strag særdig til at hjælpe; derfor var han ogsaa fattig, da han døde. Jeg var hos ham paa det sidste og hørte, hvoreledes han trøstede Fruen og bad hende saa sin Vid til ham, som er Gøtters og Faderløjes Forsvar. Han bad hende opdrage deres eneste Datter til Nøisomhed og Gudsfrugt og vogte hende vel for al Forsæmangelighed. Hun svævede ham det, og hun har holdt Oro, det er vist nok. Lille Marie bad han at læse Pittigt i Guds Ord, saa hun kunde lære at elste sin Frelser og være sin Moder lydlig, hvis eneste jordiske Glæde hun herefter skalde være. Til mig talte han ogsaa Inogle ventlige Ord og takkede mig, for jeg havde pleiet ham, medens han var syg. At, det var saa lidet, hvad jeg havde gjort for ham.

Parkland, Wash., 1 Febr. '96.

Byglende Veirigt idag. Solfin og mildt Regn vexler som i April Maaned i Østen.

Idag har vi plantet en del Del Forskerplanter i vor Have. Vi haaber, at Gud vil give dem Vægt og Frugtbarhed, som han har gjort med dem vi plantede i de to forløbne Aar. Desuden har vi Bærbuske, som bærer Frugt: Ribs, Stiffelsbær, Bringebær og Bladberries. Af Frugttræer har vi ogsaa plantet en Del. Æbler, Blommer, Pærer og Kirsebær, men de er for unge endnu til at bære noget af Værdighed. De, som har ældre Frugthaver, og heler dem godt, faar meget Frugt.

Det er et Gode her, at Klimatet er saa mildt, at man kan pløje, saa og plante næsten til enhver Tid. Enkelte Nætter kryber Jorden lidt, men tør snart op igjen.

Ikke saa faa af vore Landsmænd har nu gjort Parkland til sit Hjem, og de fleste har stillet sig til vor Menighed, saa vi har det hyggeligt baade i det kirkelige og det sociale. Maalte der nu snart blive mere Arbejde og Fortjeneste for Folk, saa at ingen for den Højsags Skyld skulde behøve at flytte andetsteds hen for at finde dagligt Brød. Flere af Parklands Deboere har kjøbt sig større eller mindre Jorddele endomte her omkring og vil lægge sig efter Jordbrug og Hædrist.

Af dem, som har kjøbt sig Land, kan nævnes. Baklum, Ellesen, Brørene Jørgensen, Menison, Glass, Hagen, Jacobson, Solvold, Riistvedt, Johnson, Sætra, Andersen og Brøttem.

Man taler nu om at oprette et Meieri i vor Nærhed.

Dette tror jeg, vil blive en bedre og sikrere Levedei, og med Tiden mere lønnende, end at sætte sig ned i Storbyskerne, hvor man er saa afhængig af Tilfældet. Har man derimod et Hjem paa Landet og nogle Kreaturer samt Færetæ, saa kan man altid have noget at stille med og noget at leve af. De, som har Børn maa, vist finde, at det er lettere at opdrage dem kristeligt blandt en kristelig Landbefolkning end i Byerne. Hermed vil jeg ikke have sagt, at der ikke skulde findes Kristne i Byerne, men Børnene er der mere udsat for Frisvelser og Forskællinger end paa Landet. Naar nu hertil kommer, at her i Parkland er oprettet en lutherisk Højskole med kristelige Lærere, skulde da ikke og saa dette være en kraftig Spore for vort Folk, som vil søge sig et Hjemsted, at komme hid. Ogsaa flere af vore Landsmænd har vist handlet i Lighed med Vol, da han drog bort fra sin troende Leeflager, Abraham, og valgte Sædoma til sit Hjemsted. Han saa paa at Landet var saare frugtbart, at det var vundne og at det var gode Græsgange for hans Kvæg, men Indbyggerne der vare ugedelige, det gyste han ikke tilbage for. Det sidste burde dog først betænkes, isølge Herrens Ord.

Uagtet jeg gjerne ser, at ret mange af vore Landsmænd kommer og bygger og bor iblandt os, saa tør jeg dog ikke raade andre at komme end dem, som har en Del Penge at raade over. Hvis man havde f. Ex. et par tusinde Dollars at lægge ned i Land og bygge Huse for, saa kunde man stæffe sig et pent Hjem og give vore Sænkere Arbejde. Nu er Land og Materialier billige og Arbeidslønnen er lav. T. L.

Afheder.

40 Fiskere i Aberdeen har staaet sig sammen for at opføre en Fabrik for hermetisk Nedlagring af Løg. De har indskudt \$100 hver.—Tid.

Barlen & Hansen er især med at bygge en Fiskeflup nedenfor Old Town Politistation, Tacoma. Sluppen skal være 35 Fod lang og 15 Fod bred og bruges til Hælflyndrefiskeri.—Tid.

Ifølge en Artikel i Tacoma Morning Union skal Kaptein Hans Chr. Bønde's Guldbæne i Alaska være meget rig. Det siges, at Maskineri er ordret til Pladsen, og at et Tilbud paa \$400,000 for Vinen er afslaaet.—Tid.

Det siges, at Arbejdet paa at sætte de forskellige Havne i Forsvarsskand ved Puget Sound vil begynde i Mai Maaned. Points Wilson, Marrowstone og Admiralty er Bladsjerne, Krigsministeriet har udsæet.—Tid.

John D. Brøttem, som allerede i flere Maaneder har boet i Parkland, har nu kjøbt sig en Farm en Mil Nær Sydvest herfra. Den er nok ikke saa stor som den, han forlod i Minnesota, da den kun maaler ti Acres, men saa kan han ogsaa drive den uden løst Maaskineri og hvede Hjul, og naar han bliver fortrolig med saadan Smaafarming, vil han nok saa sit Udkomme der. For disse 10 Acres betalte han \$1,000. Landet er opdyrket, der er to Baaningshuse derpaa, et Vandhjul til at løfte Vandet op fra Bækken for Irrigation, samt en hel Del Jernstø nedlagte i samme Diemed.

Ifølge "Livende" er Sagen om Kulsbøffandalen nu afgjort, og Dommen lyder paa tyve Aars Fængsel for Jens Nilsen. En frugtelig Straf! og dog er den neppe for streng. Den Forbrydelse, han begik, var, om muligt, værre end et Mord, og vi tviler ikke om, at Barnets Fader heller vilde have set sin lille Datter dø for sine Dine end saaledes tilredt og brændemærket baade paa Begem og Sjæl. Gud forbarme sig over Forbryderen og lade den haarde timelige Straf blive fra ham et Middel til Redning for den evige Straf, og for andre ligefindede en gavnlig Advarsel.

Betalt for Herald.

R. Mikkelsen, Kerkhoven, Minn, \$2, Rev. W. J. Swann, Solga, S. D., Steffen Nygaard Hartland, Minn, Ole Haraldson, Northwood, Ia, hver \$1, Ole Nelson, New Centerville, Wis, 65 Cts, A. Gloppen, Portland, N. Dak, 30 Cts, A. S. Helvig, Oscar Thompson, Roland, Iowa, P. E. Brevig, Sacred Heart, Minn, A. Kloster, Miss Minna Gullickson, Silberton, Ore, N. D. Jargo, Mora, Fred Olson, Stevestown, Wis, Ole S. Solum, Barnesville, Ole S. Skjerve, Hanson, Minn, Peder D. Jørgensen, Portland, N. Dak, Peter J. Rotum, Sacred Heart, Minn, E. E. Clement, E. E. Søland, Decorah, N. Dak, Charles City, Ia, Edward S. Moen, Andreas Johnson, Twin Lakes, Peter Petersen, Glenview, Aug. S. Arnesen,

Helmer Hanson, A. J. Stadheim, Albert Lea, Martin Christopherson, Hayward, Anton Spilde, Manchester, D. D. Rensvolden, Fertile, R. M. Olien, Hartland, A. D. Storvik, Twin Lakes, J. P. Johnson, Cottonwood, Minn, Thomas Abland, North Cove, Wis, Peter Stefensen, Newman, Cal, Ole Hansen Orina, Thronvigen, Pelican Rapids, A. Moller, Rev. J. J. Strand, S. Christopherson, Hartland Minn, Hans O. Veklum, Sangford, T. E. Sater, West Point, S. Dak, Carrie Berg, Rev. J. Reintz, Denver, John A. Anderson, Fowler, Hilba Nelson, Villa Park, Col, R. J. Ellingson, Louis Wilson, Osia, Minn, S. E. Hoff, Lawrence, Wash, Miss M. Reierion, Eureka, Cal, hver 50 Cents.

Bidrag til Pacific Lutheran University.

Fred Olson, Nas, Stevestown, Wis, 50 Cts, Indsamlet ved Fru Jost, Stanwood, Wash, \$21.66, R. Mikkelsen, Kerkhoven, Minn, \$2.

Parkland Wash, 6. Feb. 1896.

T. Barfen, Kasserer.

Paa en af de sidste Regndage besteg en Dame Charlottenburg-Sporvognen i Berlin. De indvendige Pladse vare alle optagne; en Herre ved forreste Bindu reiste sig imidlertid stog og traadte ud, og Damen gjorde sig det mægtigt. Men da den høflige Herre udenfor stillede sig op imod Binduet og læste sin Avis, raabte Damen i en skarp Tone til ham gennem Døren: "Jeg maa bede Dem gaa til Side, De spærrer jo aldeles Udgiften for mig!" Med et venligt Smil bad Herren: "Tillader De et Dieblit, jeg har glemt noget paa min Plads." Damen rejste sig. Herren satte sig igjen paa Pladsen. "Saa, nu kan De nyde den frie Udflugt udenfor!" Et almindeligt Brøds løb i Vognen.

Brindsen af Verona, Albain de Lescafe, havde ved sit Hof en Kar, som var meget afgjort. "Hvoraf kommer det," sagde Brindsen engang til den berømte Digter, Dante, "at man elsker denne Kar mere end Dem?" "Det er," svarede Dante, "fordi der er flere, som ligne ham end mig."

Der er ikke boret et Gul saa fint, at jo Egentjærligheden smutter igennem. Luther.

Til Skatteyder!

De som har Skat at betale i Pierce Co., Wash., gjøres herved opmærksomme paa, at Skatten for dette Aar kan betales fra Midten i Januar 1896. Man vinder lidt ved at betale i Januar og Februar og taber ved Udsættelse.

Vi vil ogsaa i det kommende Aar, som i de foregaaende, betale Skatten for vore Benner i Østen, som sender os 35 Cents for hver Lot og en nøiagtig Beskrivelse af Lots, Location og Addition.

Sendes Pengene i Money Orders da gjør dem betalbare i Tacoma — ikke Parkland, thi Parkland er ikke endnu Money Order Office.

Er der nogen, som har sendt os Penge for Skat for forrige Aar og ikke har faaet Røttering, saa bedes saadanne at lade og vide det, saa skal Feilen blive rettet. Vi naar ofte seilagtige Opgaver.

Brevene bør adresseres til: Pacific Luth. University, Parkland, Pierce Co., Wash. T. Barfen, Kasi.

Læs Dette!

Enhver, som samler 50 nye Subskribenter paa "Pacific Herald" og indsender fuld Betaling (\$25.00) for disse, faar som Besønning et Aars fri Undervisning ved Skolen. Ligeledes skal enhver, som samler 25 nye Subskribenter og indsender fuld Betaling (\$12.50) for disse, saa som Besønning et halvt Aars Undervisning ved Skolen.

Man mærker sig dette, at her er kun Tale om fri Undervisning i de almindelige Kurser, som ellers koster \$1.00 om Ugen, — ikke i de Fag, for hvilke der betales særskilt.

Der næst mærke man sig, at nævnte Rettighed til fri Undervisning, enten det er for et halvt eller et helt Aar, maa udt ud benyttes inden Udsbet af Skoleaaret 1895 og 96.

Der er god Anledning for Gutter og Piger til at gavne baade sig selv og Andre. Og det er ikke bare de Unge, som kan benytte sig heraf med Fordel, men ogsaa Saadanne, som ikke selv kan besøge Skolen. Disse kan sælge eller skænke de paa denne Maade vandne Rettigheder til hvem de vil.

Pacific Lutheran University.

Vinterterminen begynder den 3die Januar 1896 og sluttes den 31te Mars. Undervisning gives i de Fag, som høre til Literary, Business, Scientific og Normal Kurser. Enhver kan vælge sine Fag. Baade Gutter og Piger modtages som Elever, og der kræves af dem, at de ere villige til at arbejde med Flid og til at rette sig efter Skolens Regler.

For Undervisning i ovennævnte Fag betales \$1.00 om Ugen, saa Undervisning i Musik, Shorthand og Type setting betales særskilt. Børlse koster fra 50 cts. til en \$1.00 og Kosten \$2.00 om Ugen. For Lægetilsyn en Dollar Terminen.

I Barneskolen gives Undervisning i Religion og Korst saavel som i de sædvantige Commonstolefag. Omkostningerne i denne Afdeling er: Skolepenge 35 cts, Børlse 10 cts, Kost for Børn under 12 Aar \$1.25, for Børn over 12 Aar \$1.50 om Ugen. For Lægetilsyn 1 Doll. Aaret. I Regelen betales for hele Terminen forsludsvis.

Ansøgninger om Optagelse indsendes snarest muligt til L. C. Kasserer Parkland, Pierce Co., Wash.

The Red Front

Fr-i "Teten" med et stort Lager af Herreklæder bestaaende af de nyeste og moderneste

- Cutaway Suits
- Single Breasted Sack Suits
- Double Breasted Sack Suits
- Round Cut Suits

3 Clay Worstedts, Serges og Casamire i smagfulde og vakre Mønstre.

Intet Praleri, ingen falske Paastaelser, intet Humbugsalg. Vore Varer er af de bedste, som kan erholdes for Benge og kjøbes for Kontant.

Om, se og overbevis dig om, at du hos os skal finde Varer til Priser, som er værdt at stænte Opmærksomhed.

"Men's Suits" fra \$3.50 og opover.

Red Front Clothing & Shoe Co.

1308 Pacific Avenue.

Hans Torkelson, Bestyrer.

Skandinavisk APOTHEK.

P. Jensen, . Fern Hill.

Norske Familie-Mediciner
Hævent Dag og Nat

NORTHERN PACIFIC

THE DINING CAR ROUTE

ACROSS THE CONTINENT.

The Yellowstone National Park Line.

Timetabel.

Jor	Afgaar fra Tacoma.	Ankommer til Tacoma.
St. Paul og Chicago.	5 20 p. m.	1 40 p. m.
Omaha og Kansas City	5 20 p. m.	1 40 p. m.
Portland	2 00 p. m.	5 00 p. m.
Portland	11 45 p. m.	6 45 a. m.
Seattle	7 00 a. m.	8 45 a. m.
Seattle (60 Minutter)	10 30 a. m.	10 00 a. m.
Seattle	1 00 p. m.	1 50 p. m.
Seattle (60 Minutter)	3 30 p. m.	3 45 p. m.
Seattle	5 10 p. m.	5 55 p. m.
Seattle	8 00 p. m.	11 30 p. m.
Carbonade	4 45 p. m.	8 55 a. m.
Olympia, Grays Harbor og Decatur	3 50 p. m.	10 25 a. m.

*Tog til Olympia, Decatur og South Bend afgaa hver Dag undtagen Søndag. Alle andre Tog afgaar daglig.

Dampskibet "City of Kingston"

Før Seattle, Port Townsend og Victoria, Afgaar fra Tacoma 7 30 p. m.

Daglig undtagen Søndag.

Afgaar fra Victoria 9 a. m.

Daglig undtagen Mandag.

Mere fuldstændige Oplysninger samt korter, Timetabeller osv. kan man saa ved at henvende sig til

A. D. CHARLTON,
A. C. P. A., Portland, Oregon.

A. TINLING,
Gen. Agt., 925 Pacific Avenue, Tacoma.

City Ticket Off., 925 Pac. Ave., Depot Ticket Off., 1801 Pac. Ave.

J. L. JENSEN,

Universitetets Læge.

Parkland, Wash

Kan træffes daglig i Dr. Fængsbruds Bloed i Nærheden af Universtitetet.

NORSK KOLONI.

I et af de vakreste Dalfører i det sydlige Oregon, ikke langt fra Eugene, en By paa omkring 5000 Indbyggere, er paabegyndt en norsk Koloni. 5 norske Lutheranere, som har regelmæssig prestelig Betjening, bor allerede paa Stedet. Naturen minder om Norge. Landet er godt og dog særdeles billigt.

Alle fornødslede Oplysninger faaes ved at tilskrive

Martin Hvarnerud,
Eugene, Oregon.

ALTID PAA LAGER

norske og svenske Varer saasom

Sild, Lundefisk,

Ansjovis, Primost,

m. m.

Paa Hj. af Ilte og C Street, Tacoma Wash.

LINDBERG BROS.

The German Bakery

and Coffee Parlors.

H. Enabel, Eier.

Fresh Bread and Cakes.

1117 PACIFIC AVE. TACOMA, WASH.

H. V. ROBERTS,

Guldslæge.

Crown and Bridge Work a Speciality
Call and get prices . . .

Room 206, 1156 Pac. Ave. Tacoma.

C. QUEVLL,

Norsk Læge.

1101 1/2 Tacoma Ave. Telefon 455.

Kontortid 11-12. 2-4. 7-8.

Søndag 12-1.

Fred L. Larne.

"The Adjuster."

Guldslæde og Juveler

Et stort og udnærket Udsalg af Jewelry, solid og plated Guldvarer og optiske Instrumenter.

1151 Tacoma, Ave.

Tacoma Wash.

Student Supplies

OF ALL KINDS

Vaughan & Morrill Co.]

926 Pac. Ave. Tacoma, Wash

Kraabel & Erickson

Handler med

Flour, Feed, Hay Tinware, Hardware, og general Groceries, o. s. v.
Fuldt Lager altid paa Haand.

Parkland Wash.

A.S. Johnson & Co.

Paints, Oils, Brushes, Wall Paper and Glass.

Estimates Given on Papering and Glazing.

We Carry a Full Line of Wall Paper and Room Mouldings, Flush and Doors.

1309 PACIFIC AVENUE.

TELEPHONE 505. Tacoma Wash

SCANDINAVIAN-AMERICAN BANK

1539 & 1541 PACIFIC AVENUE,

CAPITAL, : 100,000.

A. E. Johnson, President.
C. Steinbach, Vice President
D. C. Guatvold, Cashier

Betaler 5 per Cent Rente paa Spareindsætninger.

Kjøber og sælger Væxler paa alle ledende Byer i de Forenede Stater, Canada og Europa, samt "Money Orders" paa alle Poststaabnerier i Norge, Sverige, Danmark og Finland.

General Agenter for de største transatlantiske Dampskibs Linier.

Agenter for alt usolgt N. B. R. R. Land i Washington.

PACIFIC HEROLD

Udgivet af
The . . .
Pacific Lutheran
University
Association . . .

Udkommer hver Uge og forster forstudsvis 50 CTS. PER AAR.

Alt, som vedkommer Bladets Redaktion, sendes til Rev. N. Christensen—Betaling for Bladet, Bestillinger osv. sendes til Rev. L. Larsen Parkland, Pierce County, Washington.

Subskribentsamlere faaar, for 5 betalte Exemplarer det 6te frit.

METROPOLITAN SAVINGS BANK

(Incorporeret 1889)

Theaterbygningen, Hj. af 9 og C Sts.

Åben daglig fra Kl. 10. til 3.

Lørdag fra Kl. 10. til 12 og 6. til 8. Aften.

Indbetalt Kapital \$200,000
P. H. Caesar, President.
C. W. Enos, V. President.
C. G. Selvig, Cashier.
P. H. Vanderbilt, Ass't Cashier.

Directors.

Dommer C. J. Stiles, C. W. Griggs, J. W. Anderson
C. J. Dolmus, Theo. Bosmer, Geo. P. Eaton, P. H. Caesar, C. W. Enos, P. H. Vanderbilt.

5 per ct Rente

Renterne udbetales hver 6 Maanedes, 1ste Januar og 1ste Juli. Pengene udlænes paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsvilkkaar. Ansøgninger paa alle Steder i Europa. De skandinaviske og det tyske Sprog tales.

Entered at the post-office at Parkland, Wash. as second class matter. Dec. 26th 1894.